

derben, a befagyott ablak, a rája olvasztott kémlelőnyílás alatt. Itt volt, itt tekintett rám szép szőkecséjében, karnyújtásnyira, úgyszólván az orrom előtt – még azt is megfigyeltem, hogy egyik tuncse jóval világosabb, mint a többi –, és én felelőtlenül elvágáztam, hófelhőbe burkolóztam előle, sohase látom többé, sohase lát.

Mondd meg, Ilonám, most, hogy megöregedtünk, felnőttek a gyermekeink, s már nem olyan fontosak nekünk ezek a hajdani titkok, mondd meg igaz lelkedre: hogyan kerültél te oda, mit kerestél te 1945 telén Swinemündében?

Somlyó György

MOSTANÁBAN GYAKRAN

Én az álom elől menekülök.
Ahogy mások álomba menekülnek.
Egész nap ténfergek. Hétköznap. Ünnepe.
Magam körül. Járok kelek ülök.

De estére lázas tetrvágy leszek.
Utazás az Éjszaka Legmélyére.
Mérgező szerelmek kígyóbűvölője.
Egyszerre írnám összes művemet.

Mintha a nappal csak üres Öröklét
Volna s minden éj Utolsó Itélet
Miből még minden feltámasztható

Mintha most kellene megfogni még
Az Isten- (vagy ló-) lába életet
A mindenestül-mindig elmulást

Aztán mint minden. Isten állat ember.
Mindenki ágyába én is lefekszem.

(Felvételvezető lecsapja. „Ennyi.”)

CSAK EGY SZONETT

Ha mindent is magad még sem raboltad
El tőlem – s magam önmagamtól én sem
Félbe-hasított faként is egészben
Maradtunk mindaketten kiraboltak

Mért is tudtál volna te lenni jobbnak
Mint ahogyan *lehet* e Tériidőben
A közöttünk mindegyre-terjedőben
Amely számunkra mindegyre fogyó jav

S téged se raboltalak el magamtól
Bennem mindig akkor marad az *akkor*
Én maradok az állandó jelennél

Nem házalok se jövőnél se múltnál
És mindent megőrzök ami lehetnél
És mindent elfelejtek ami voltál